

ledige. Nu går de så bare på 100 pct. dagpenge, og de vil godt gå ned på 82 pct.

En anden ting, jeg kunne nævne, er børneorloven, som heller ikke er groet i vores have. Den blev indført, men så har man efterhånden fået den udhulet så meget, at det i realitetens verden er sådan, at det i dag reelt kun er de børnefamilier, der har en utrolig god økonomi bag sig, der er i stand til at tage børneorlov. Det er også derfor, at antallet af folk, der søger børneorlov, i øjeblikket er stærkt faldende.

Vi har i dag også været inde på den fulde folkepension, som vi jo havde i mange år. Så blev den afskaffet for dem på op til 70 år, hvis de havde store arbejdsindtægter, og så vidt jeg erindrer, er det nu sådan, at hvis en mand på 80, 85 eller 88 år har en meget, meget høj arbejdsindtægt, kan han ikke længere få det, der hedder den fulde folkepension. Og nu diskuterer man så også i disse tider boligydelsen og så fremdeles.

Det, jeg synes, vi skulle prøve at kunne blive enige om, er, at når vi indfører et eller andet velfærdsgode, så kan det velfærdsgode ikke bare lige med et snuptag i løbet af et halvt eller et helt år blive inddraget igen. Det skaber bitterhed, og det skaber frustration i befolkningen.

Så sagde statsministeren i sin ganske udmærkede tale – den var sådan meget bred i det, men det skal den nok også være – at vi skal se at få enklere sagsgegninger inden for administrationen, og der blev vist givet et enkelt lille eksempel på det.

Men det skal ikke bare være sådan nogle ord, man fuser af i en debat, som den vi har i dag. Der skal ligesom også sættes noget i gang rundt omkring, så folk kan mærke, at det, statsministeren sagde i Folketinget den og den dag, ligesom bliver fulgt op – specielt på det sociale område. I kommunerne er det sådan, at er man invalid og skal have en ny bil, er der så mange steder og instanser, man skal igennem, at folk næsten er ved at opgive den nye bil, og det synes jeg er lidt sørgeligt.

Så sagde statsministeren noget om, at arbejdsmarkedet skal gøres mere menneskeligt; det var også et fint udtryk. Det mener jeg sådan set er op til arbejdspladsen at gøre, men jeg kunne godt tænke mig, at statsministeren også havde tænkt på, om der kan gøres noget fra Folketingets og regeringens side for, at man netop gør arbejdet mere menneskevenligt, således at folk i højere grad kan drage glade afsted til deres arbejde.

Der er også noget om – det kom vist fra socialministeren – at folk skal sættes i stand til at kunne klare sig selv. Det er jo et fint udtryk, det er vi 100 pct. enige i, men så vil jeg godt gøre en tilføjelse for også at vise mit sociale medansvar over for de svage i samfundet, for der er altså desværre nogle, der ikke kan klare sig selv. Der synes jeg, det er flot og godt, at hele Folketinget over for alle dem, der virkelig er ude i tovene, er enige om, at de på en lang række måder skal hjælpes. Der er ingen grund til at stå og drage eksempel 1, 2, 3 og 4 frem – vi kender dem alle sammen og desværre alt for godt.

Men når vi så sætter nogle hjælpeforanstaltninger i gang, skal det efter Dansk Folkepartis opfattelse være sådan, at det er med henblik på, at man i videst muligt omfang forsøger at få folk ud af de foranstaltninger igen og får dem tilbage til et helt normalt liv.

Jeg skal ikke trække debatten længere. Jeg vil bare sige, at de to dagsordener, der er foreslået her i dag, må vi desværre stemme imod. Der er nogle af punkterne, vi godt kan gå ind for, men der er så nogle andre punkter, som nedgør store dele af Folketinget, og bl.a. af den grund er vi på ingen måde indstillet på at stemme for dem.

Sandheden bag de to dagsordener er, og det fremgår af to af pindene, simpelt hen, at man bare skal give yderligere los for de offentlige udgifter.

Hvis man stadig væk ser i den rapport, som den udmærkede økonomiminister eller hendes udmærkede embedsstab har lavet, kan man også se, at skattetrykket, som man egentlig har lovet skulle være faldende, i realiteten er på 51,8 pct. Og dér er så en anden ting – nu kan vi lige få skattereformen med ind – hvor jeg synes, at staten med skattereformen fra 1994 lever op til sin forpligtelse om, at skatterne over en 4-årig periode skal falde – men dette har vel at mærke kun været tilfældet med statskatten, må vi desværre sige. Det skal vi måske ikke i så stort omfang tage ind i debatten i dag, men bare nævne som en sidebemærkning, at kommunerne og amterne desværre har forhøjet deres skatter med nogenlunde det, som staten har nedsat sin med.

Når folk ser deres trækprocent og skattekort, er fru Jensen jo optaget af, om hun har 55 pct. i trækprocent eller kun 53 pct. Når hun stadig væk har 55 pct., fordi man har byttet lidt om på procenterne, ja, så interesserer hun sig i virkeligheden ikke for det.